

Det suicidförebyggande arbetet ska breddas och samtidigt effektiviseras

Jan Thorson

Det viktiga i vår diskussion är att vi är eniga om att det finns åtgärder för att förebygga suicid som är prövade och bör tillämpas, framhåller professor Jan Thorson i denna slutreplik

Naturligtvis kan Danuta Wasserman (DW) påstå att jag uttryckt mig motsägelsefullt i tidigare inlägg - det finns luckor i artiklarna. Viktigare än att försöka förklara dessa och överhuvudtaget försvara mig är nu att fastslå var huvudsaken finns och vad som vunnits på vår debatt.

Viktigast tycks det mig är DW:s och min enighet om att åtgärder till prevention av självmord finns, de är i någon mån prövade och i motsvarande mån bör tillämpningar ske. Dessa åtgärder är vitt skilda åt, de sprider sig från rekommendationer om hur antidepressiva ska ordineras och patienterna kontrolleras till förslag angående utformningen av järnvägstågens dragfordon över psykoterapi och om-

sorger om svagbegåvade immigranternas språkliga kompetens och talande - samtalande med stödpersoner. Genom att våra inlägg sammantaget ger kraft åt förebyggande insatser är det min förhoppning att arbetet ska breddas men samtidigt effektiviseras: Centrum för suicidforskning och prevention är kraftcentrum och svängtapp, sidoordnade samverkansparter är t ex Folkhälsoinstitutet med erfarenhet sedan många år, sedan Socialstyrelsen var huvudman för skadepfylaxen, av prevention och lindring av skaderisker av alla slag. Till nytta för alla inblandade vore en mer gemensam planering av vissa av självmordspreventionens domäner, det skulle gynna såväl åtgärdsinriktade insatser som forskning och undervisning.

Liksom inom varje väsentligt folkhälsoområde är samråd, utbyte av erfarenheter och tvärvetenskapligt "fou" en grund för att nå likheten "ett plus ett är tre". Jag tror vi närmar oss en situation där detta kan infrias ifråga om självmordspreventionen.